"Byl jsem velmi sesláblým," píše pan Alois Mysliveček, East Patchoque, N. Y., "avšak Severův Nervoton mi znovu přinesl sílu a svěžest. Myslil jsem, že nevydržím ani tu slabost a napjetí, jež přivoděno bylo nervovým vysílením, avšak po užívání jedné láhve této výtečné živní sílivky, byl jsem opět zdráv. Odporučuji ji všem, kdo trpí nervosou.' — Při nervovém vysílení, nespavosti a nervose zkuste Severův Nervoton. Cena $1.00 ve všech lékárnách, aneb přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement

Dr. J. J. Warta

Léčí nemoce očí, uší, nosu a hrdla

Upravuje brejle.

Čís. pokoje 924—W. O. W. Bldg.

V úřadovně od 9 hodin dopoledne do 5 hodin odpoledne.

Telefon: Douglas 5852.

Tel.: Úřadovna Douglas 3636
Obydlí Tyler 2082

DR. V. V. ŘEŘUCHA
lékař osteopathie

Úřadovna v čís. 203—204 McCague Bldg., roh 15. a Dodge ul., Omaha, Nebraska

Dr. V. Anýž,
lékař a ranhojič

bývalý volontér kliniky dvorního rady, prof. dra. Pawlika pro nemoci ženské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.

Léčí všechny ženské a zastaralé nemoci.

Léky z vlastní laboratoře zašlou se na požádání.

1696 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Zkoušení očí

a přispůsobování brejlí vykonávám s největší přesností, což mohu dosvědčiti množstvím krajanů, jichž přízně jsem dosáhl dlouholetou zkušeností a uspokojením.

Ceny mírné.

CHAS. J. VLACH
graduovaný optik
824 Brandeis Bldg.

Hodiny od 9 ráno do 5 večer. Večer a v neděli dle ujednání.

TEL. TYLER 1823

Sdružení českých lékařů
v Omaze a So. Omaze

DR. ŠRÁMEK J. M.
sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.

DR. F. J. SWOBODA,
1255 již. 16. ul., Omaha. Telefon Douglas 2313.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha. Operacím se věnuje zvláštní pozornost.

DR. KÁLAL F. J.,
627 City national Bank, proti Burgess-Nash obchodu Telefon Douglas 1761.

DŘI. CHALOUPKA & CHALOUPKA
24. a M ul., So. Omaha, Neb.

My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etikety, nejdůrazněji odsuzujeme veškeré ohlašování kteréhokoliv lékaře sama sebe v kterýchkoliv časopisech svými pacienty, nechť už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osobních. 43-tf

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod vlastní nejstarší řezník,

V. F. KUNCL,
č. 1244 So. 13th St., Omaha.

Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednati telefonem: Douglas 1198.

— Nedej čekat ubožáčkům.

— Vzácní pánové, napijem se o veselce, volal tenkým hlasem Rekut Seliva — napijem se jak neboží stvoření.

— Milí moji brátříčkové, odpověděl Kmitic — poslechněte mne, nebo lépe řečeno, jděte ke všem čertům, ať se poohlédnu po svém domě!

— K čemu to? odvětil Uhlik. Zítra budem prohlížet, teď s námi ke stolu, ještě tam několik soudečků s plnými břišky stojí.

— My jsme tu již za tebe prohlídku vykonali. Zlaté jablko, tenhle Lubič, řekl Ranicki.

— Stáje dobré! vykřikl Zend — dva silné tažné koně, dva husarské, pár žmujdžinských, pár kalmuků, všecko do páru, jako oči v hlavě. Stáda prohlédnu zítra.

Zend zaržál jako kůň a všichni se divili, že to tak dobře umí a smáli se.

— Takový je tu pořádek? zeptal se Kmitic všecek rozradován.

— Sklep je jak se patří — zapištěl Rekut — sudy splesnivělé jako prapory v řadě stojí.

— Chvála Bohu! Sedněme ke stolu.

— Ke stolu! Ke stolu!

Ale sotva sedli a naplnili kalichy před sebou, povstal Ranicki a zvolal:

— Na zdraví podkomořího Billeviče!

— I ty hloupý! — odpověděl Kmitic. — Jakže, nebožtíku na zdraví piješ?

— Hlupáčku, opakovali jiní..

— Na zdraví hospodářovo!

— Na vaše zdraví!

— Aby se nám v těch síních vždy dobře vedlo!

Kmitic mimovolně zrakem přeběhl jídelnu, a uzřel na stářím zčernalé modřínové stěně řadu přísných očí, zdánlivě na něho upřených. Oči ty hleděly ze starých portretu Billevičovských, visících nízko, na dva lokte od země, neboť stěna byla nízká. Nad obrazy dlouhou, stejnou řadou visely lebky zubří, jelení, losí s rohy, z nichž některé byly již zčernalé, patrně velmi staré, jiné lesknoucí se bělostí. Všecky čtyři stěny byly jimi pokryty.

— Lovy tu musí být výborné, neboť vidím, že tu je zvěře dostatek, řekl Kmitic.

— Zítra hned pojedem, nebo pozítří. Je třeba poznat okolí — odpověděl Kokosiński. Šťastný jsi Ondřeji, že máš kam hlavy sklonit.

— Ne tak jako my! povzdechl si Ranicki.

— Napijme se na tvé potěšení! řekl Rekut.

— Ne, ne na potěšení! odpověděl Kulvěc Hippocentaurus — ale ještě jednou na zdraví Ondřeje, našeho milého rotmistra. On, moji vzácní pánové, nás k sobě přitulil v Lubiči, nás ubohé vyhostěnce, beze střechy nad hlavou.

— Pravdu povídá! zvolalo několik hlasů. Kulvěc není tak hloupý, jak se zdá.

— Těžký je náš osud! pištěl Rekut. V tobě je celá naše naděje, že nás siroty ubohé za vrata nevyženeš.

— Dejte pokoj! řekl Kmitic — co je moje, je i vaše.

Na to všichni povstali a brali ho za ruce. Slzy rozechvění plynuly jim po příkrých, pijáckých tvářích.

— V tobě je celá naše naděje, Ondřeji! — volal Kokosiński, — třeba na hrachovině dovol nám přespávati, nevyháněj nás.

— Dejte pokoj! opakoval Kmitic.

— U sta hromů! Kdo vás vyhání? Jezte, pijte, co u ďábla chcete!

— Nepopírej, Andrýsku, řekl Ranicki, nepopírej — propadli jsme hanbě...

Tu ustal v řeči, přiložil prst k čelu a náhle řekl, pohlížeje vytřeštěnýma očima na přítomné:

— Snad se osud náš změní.

A všichni vpadli sborem:

— Co se má změnit?

— Ještě za svoje si zaplatíme.

— A doděláme se zas pověsti slušné.

— A k hodnostem dojdem!

— Bůh nevinným požehnává, vzácní pánové.

— Na vaše zdraví! zvolal Kmitic.

— Skvostná jsou tvá slova, Andrýsku! odpověděl Kokosiński nastavuje své tlusté líce. Kéž by se nám lépe vedlo!

Zdravice se množily. Všichni mluvili, jeden přes druhého, a každý sebe jen poslouchal, vyjímaje pana Rekuce, neb ten svésil hlavu na prsa a dřímal. Po chvíli počal Kokosiński zpívat. Pan Uhlik chopil se nástroje a provázel Kokosińského, a pan Ranicki, velký šermíř, šermoval holou rukou s neviditelným protivníkem, opakuje polohlasitě:

— Ty tak, já tak, ty sekneš, já švihnu, jeden, dva, tři — šach.

Obrovský Kulvěc Hippocentaurus vytřeštil oči, hleděl chvíli na Ranického, konečně kývl rukou a řekl:

— Šermuj ve zdraví! Ale na šerm s Kmiticem nestačíš.

— Na toho nikdo nestačí, zkus to ty.

— A na pistole ty se mnou v závodu nevyhráš.

— O dukát, střel!

— O dukát! A kde a do čeho?

Ranicki se rozhlédl vůkol, konečně vykřikl, ukazuje na lebky:

— Mezi rohy! o dukát!

— Oč? zeptal se Kmitic.

— Mezi rohy! o dva dukáty! o tři! Dejte sem pistole.

— Dobrá! vykřikl pan Ondřej. Ať jde o tři! Zende, pro pistole!

Všichni počali křičeti, stále hlasitěji se spolu hádali. Zend vyšel do síně a po chvíli se vrátil s pistolemi, s náboji a s prachem.

Ranicki spěšně sáhl po pistoli.

— Je nabitá? zeptal se.

— Nabita!

— O tři, o čtyři, o pět dukátů! vřeštěl opilý Kmitic.

— Ticho! Chybíš, chybíš!

— Trefím, hleďte! — tam do té lebky mezi rohy — jedna, dvě...

Všichni obrátili oči na velikou losí lebku, visící přímo před Ranickim; pistole chvěla se v ruce jeho.

— Tři! vykřikl Kmitic.

Výstřel zaduněl, jizba naplnila se dýmem.

— Chybil, chybil! hle, kde je díra! volal Kmitic, ukazuje rukou na tmavou stěnu, ve které koule spůsobila jasnější místo.

— Po druhé se ukáže kumšt!

— Ne, mně dej! volal Kulvěc.

V té chvíli vpadla do jizby čeleď, již výstřel vzbudil a polekal.

— Pryč! Pryč! — křičel Kmitic. Jedna, dvě, tři!

Znovu zahučel výstřel a nyní sypaly se třísky z kostí.

— Dejte nám také pistole!" křičeli všichni najednou.

I vzchopivše se počali hřmotit pěstěmi a hnali se po hrdlech pacholků, aby je přiměli k pospěchu. Než uplynulo čtvrt hodiny, hřměl v jizbě výstřel na výstřel. Dým zastřel světlo svící, stojících na podstavci. Hukotu výstřelů tovaryšil Zendův hlas, který krákal jako havran, kvílel jako sokol, vyl jako vlk, řičel jako tur. Přes tu chvíli přerušil ho svišť a třesk střelné rány, třísky lítaly z lebek a rohů i z rámů, v nichž od přemnohých let visely portrety Billeviců. V rozvášnění stříleno i do Billeviců, a Ranicki, který byl přímo rozběsněn, sekal do nich šavlí.

Překvapená a polekaná čeleď stála jakoby byla rozumu zbavena, vytřeštěnýma očima pohlížela na tu zábavu, která byla podobna vpádu tatarskému. Psi počali výt a štěkat. Celý dům byl na nohou. Na nádvoří kupili se lidé. Děvečky dvorské běžely pod okna a přikládajíce tváře těsně k oknům, nosy splošťujíce, zvědavě nahlížely, co se děje uvnitř.

Pan Zend je zahlédl, hvizdnul tak pronikavě, až všechněm v uších zaznělo a vykřikl:

— Vážení pánové! Sýkorky jsou pod okny! Sýkorky!

— Sýkorky! Sýkorky!

— Sem s nimi — vřeštěly zpitými hlasy ostatní.

Zpitá čeládka vyběhla ven na chodbu. Mráz nevzpamatoval rozpálené hlavy. Děvčata pronikavě křičíce rozutíkala se po celém nádvoří. Oni je honili a každou, již chytili, do jizby odvedli...

Po chvíli nastala opět vřava a v dýmu, mezi úlomky rohů a kostí kolem stolu, na němž rozlité víno tvořilo celá jezírka.

Tak se bavili v Lubiči pan Kmitic a jeho divoká družina.

III.

Po několik následujících dnů býval pan Ondřej denně ve Vodoktech a denně vracel se více jsa zamilován a stále více obdivoval svoji Olenku. Před soudruhy také do nebes ji vynášel, až jednoho dne jim řekl:

— Bratříčkové moji milí, pojeďte dnes pokloniti se; smluvili jsme se s dívčinou, že do Mitrunů všichni pojedeme, bychom užili sanice lesem a abychom se podívali na tento třetí majetek. Ona nás tam bude hostiti. A vy se tam slušně chovejte, nebo vás sesekám na kaši, jestli by kterýkoli z vás v něčem pochybil.

Mládenci chutě pospíšili, aby se oblekli, a brzo čtyři páry saní vezly dobrodružnou mládež do Vodoktů. Pan Kmitic seděl v prvních, velmi ozdobných, majících podobu stříbrného medvěda. Byly taženy třemi kalmuky přistrojenými pestrým postrojem, stužkami, pavími pery, podle mody, jež zdomácněla na Smolensku a již Smolenští od vzdálených sousedů svých přijali. Vezl ho čeledín oděný v kůži medvědí.

Pan Ondřej oděný zeleným aksamitovým kabátcem, spjatým zlatou sponou a podšitým sobolinou, a sobolí vysokou čepicí, byl veselý, rozjařený. Dal se do řeči s Kokosińským.

— Slyš, Kokoško, pravil, naprováděli jsme své volnosti nad míru za ty první dva dny a zvláště prvního dne, kdy lebky s rohy a portrety dostaly co proto. Ba, s děvčaty bylo ještě hůře. Vždycky ďábel Zenda podnítí a na koho se pak vše sveze? — na mne! Bojím se, aby mne lidé nepomluvili, jde tu o moji reputaci.

— Povés se na svou reputaci, k ničemu jinému ti platna není, tak jako naše.

— A kdo je tím vinnen, ne-li vy! Pamatuj, Kokoško, že i v Oršansku mne pro vaše skutky měli za nepokojného ducha a jazyky si o mne brousili, jak nože o ocilku.

— A kdo pana Tumgrata za mrazu při koni vedl? Kdo onoho muže rozsekl, který se ptal, zdali na Oršansku již po dvou nohách chodí, či chodí-li ještě po čtyřech? Kdo pány Vyzińské, — otec i syna schromil? Kdo poslední sněm rozehnal?

— Sněmík jsem v Oršansku rozehnal, nikde jinde, to je domácí záležitost. Pan Tumgrat odpustil mi umíraje, a to ostatní mi nevyčítej, neboť souboj i nejnevinnějšímu se přihodí.

— Já jsem ti také všecko nevyjmenoval, nezmínil jsem se také o vojenských inkvisicích, z nichž dvě na tebe v táboře čekají.

— Ne mne, ale vás, neboť já potud jsem vinnen, že jsem vám dovolil, abyste u občanů rabovali. Ale což na tom. Drž hubu, Kokoško, a o ničem nepovídej Olence, ani o soubojích, zvláště jí neříkej o tom střílení do portretů a o děvčatech. Kdyby se to proneslo, na vás to svedu. Čeledi, zvláště děvkám jsem připomenul, že je čekají krušné chvilky, jestli třeba jenom slovem se zmíní.

— Dej se okovati, když se tak dívčiny bojíš. Jiný jsi byl v Oršansku. Už to vidím, že budeš chodit na pásku. A to není k ničemu. Kterýs filosof starožitný povídá: Nejsi-li s kachnu, je kachna s tebe. Dal jsi se už osedlat.

— Jsi hloupý, Kokoško! A pokud jdeš Olenku, budeš i ty s nohy na nohu přestupovat, až ji uvidíš, neboť není k nalezení žena druhá s takovým duchem. Co je dobré, hned pochválí, a co je špatné, toho pohaněti neobmešká, neboť vedle cnosti utkvěla v ní čirá spravedlnost. Tak ji nebožtík podkomoří vychoval. Zachce se ti ukázati mladickou smělost, žes právem pošlapal, a pak se zastydíš; neboť hned ti řekne, že urozený občan tak činiti nesmí proto, že to čelí proti vlasti. Tak ti to řekne, a je ti při tom, jako bys přes hubu dostal a je ti zrovna divno, že jsi tomu prve sám nerozuměl. — Fi! hanba! Ostouzeli jsme ukrutně a nyní je třeba před cností a nevinností očima svítit... Nejhorší byla ta děvčata!...

— Nemyslím, že by byla nejhorší! Slyšel jsem, že tu po dvorcích se šlechtičny tuze nebrání.

— Kdo ti to řekl? zeptal se živě Kmitic.

— Kdo jiný než Zend. Včera zkoušeje koně, jel do Volmontovic, projel se po cestě a viděl, jak množství dívek se vrací z nešporů. "Myslel jsem," povídá, "že s koně sletím, jak byly svižné a hezké." A na kteroukoli se podíval, každá mu ukázala zuby. — Není divu. Kde byl který statnější muž mezi šlechtou, šel na Rosień a dívkám se samotným stýská.

Kmitic strčil do soudruha loktem.

— Pojedeme, Kokoško, někdy večer, jako bychom tam zabloudili. — Ano?

— A tvoje reputace?

— Eh, k čertu! Drž hubu. — Jeďte tedy sami, je-li tomu tak, a nebo lépe — i vy toho zanechte. Neobešlo by se to bez křiku, a se zdejší šlechtou chci žít ve shodě, protože je nebožtík podkomoří určil Olence za poručníky.

— Mluvil jsi o tom, ale nechtěl jsem věřiti. Kde se vzalo jeho společenství s těmi otrhanci?

— Na vojnu s nimi chodil, a to jsem slyšel už v Oršańsku, jak říkal, že je cnostná krev v těch laudanských. Ale abych ti pravdu řekl, Kokoško, bylo mi hned divné, neboť bylo to tak, jako by je byl nade mnou strážci učinil.

— Musíš se jim přispůsobit a slámě v botách se klanět.

— Tich buď a nehněvej mne. Oni budou mně se klanět a sloužit. Prapor je připraven na zavolání.

— Těm už někdo jiný bude náčelníkem. Zend řekl, že tu je jakýs plukovník mezi nimi... Zapomněl jsem jméno.... Volodojovski, nebo tak nějak. Pod Šklovem je vedl. Dobře se drželi, ale přece dostali.

— Slyšel jsem o jakémsi Volodyjovském, slavném válečníku... Ale, hleďme, Vodokty už je viděti.

— Věru, dobře tu je lidem na té Žmujdži, všude znamenitý pořádek. Starý byl dozajista dobrý hospodář. Také ve dvoře je vše jak se patří. Zřídka je tu pálí nepřítel, proto se mohou též vzmáhati a o sebe pečovati.

— Myslím, že o té svévoli v Lubiči ona ještě věděti nemůže, — řekl Kmitic sám k sobě.

Potom obrátil se k soudruhovi.

— Kokoško můj, přikazuji ti, a ty také ostatním řekni; zde se slušně musíte chovati; vyboči-li někdo — buď si kdokoli, jako že je Bůh milý, každého rozsekám.

— Jen co je pravda, osedlali si tě.

— Osedlali, neosedlali.

Kokosiński odvětil flegmatickým příslovím.

(Pokračování.)

Síla a svěžest

panují tam, kde tělo je zdravé. — Jste-li slabí, příčina toho může vězeti v žaludku. Berte občas Severovu Žaludeční hořkou (Severa's Stomach Bitters) a tak udržujte si dobrou chuť k jídlu, sílu a svěžest. Čiňte dle pana Josefa Dočekala z Clutier, Ia., který nám psal: "Po využití jedné láhve jsem se cítil silnější a dostal jsem lepší chuť k jídlu a po využití druhé láhve Severovy Žaludeční hořké cítil jsem se úplně zdráv." — Proti zácpě, nezáživnosti, nestravnosti, ztrátě chuti k jídlu, střídavé horečce — zkuste Severovu Žaludeční hořkou. V lékárnách. Cena 50 centů a $1.00. Dbejte však na to, aby vám byla dána Severova. Nemá-li ji váš lékárník na skladě, pište přímo na W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia. — Advertisement.

JOHN J. OSTRONIČ
praktický plumbař,
licensovaný pro Omahu a South Omahu.

vykonává vždy práci první třídy v oboru plumbařském, zavádění spodního topení, plynovodů, vodovodů a pod. Opravy jsou naší zvláštností a vykonáváme je k úplnému uspokojení. Veškeré práce věnuju se ta největší péče. Výpočty zdarma. Zavolejte nás telefonem Tyler, 1299.

Dílna: 1414 jižní 13. ulice, Omaha, Neb.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.

ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague. Tel. Red 4612

RESIDENCE: 1451 So. 11th Street Tel. Douglas 4286.

Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnicích.

V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.

V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

LOTY! LOTY!
Fixův nový přídavek na 8. a Dorcas ul.

Tyto krásné stavební loty jsou srovnané a mají zavedenou vodu, stoky, plyn, trvalé chodníky, blízko škola, kostely a nádraží, dva bloky od pouliční 'Farnam' káry. $500.00 až $700.00. — Dobré podmínky.

American Security Company, Exclusive Agts.
17. a Douglas ul. 6-tf
Tel. Douglas 5013.

!! LUXUS BAR !!

Jno. M. Fixa
majitel,
čís. 111 sev. 16. ul., naproti poště.

Výtečné Krugovo "cabinet" pivo stále na čepu. Na skladě všeho druhu import. a domácí lihoviny, znamenitá vína, jemné doutníky. 6-tf.

Sloup a Miřácký
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1265 So. 14. St. Omaha

Všeho druhu lihoviny. Fine pivo a nejlepší doutníky stále na ruce. Telefon Douglas 7437 30-tfo

John H. Rosenstock
D. C. Hellweg

Kdykoliv zavítáte do Lincoln, zastavte se u

John H. Rosenstock,
velkoobchodníka
Lihovinami

Dodavatel a zasílatel:

Fred Millera "High Life", soudkového a lahvového piva z Milwaukee, Wis. — W. J. Lempova "Fallstaff" lahvového piva ze St. Louis, Mo. — G. Heilemana "Old Style Lager" lahvového piva z La Crosse, Wis.

Auto B-1884

Rodaný obchod vítaný. — Objednávky poštou se správně a rychle vyřizují. 3-2m

915 "O" St. — LINCOLN, NEB.

JOS. T. VOTAVA.
PRÁVNÍK

Úřadovna: č. pokoje 800 Bee Building.

Telefon: Douglas 651.

Omaha — Nebraska.

Co Woodmen of the World koná pro Omahu?

Zaměstnavením v domácí ekonomii v Omaze vyplácí ročně $250,000.00
V omahských bankách ukládá $15,000,000.00
Na Omahské poště zvýší příjmy ročně o $200,000.00

Vydáváte své peníze na ochranu své rodiny u této velké, výhradně domácí organisace?

Počet členů Woodmen jest nyní přes 740,000
Přibytečný fond pro zákonité případy přes $15,000,000.00
Naše kontrolní poplatky jsou mírné.
Naše politika jest

Jistá Bezpečná Zdravá Trvalá.

Ben F. Thomas, City Manager W. O. W. Bldg.
W. A. Fraser, Severní Consul W. O. W. Bldg.